

על פיסגת הר משה. אהוד ודוד טיפסו שעה וחצי בשביל צר, עלו 734 מדרגות אל ראש ההר, כדי להגיע לפסגה הקדושה. הם באו מחיפה עם שני חברים בגייפ ירוק מרופט, ומשם לנסיעה הלאה — לשרם אלישיך שעל חופו המזרחי של חצי האי סיני.

הביאו מעטפות עם בולים ופאפא כריסטור פורוס כחתים אתן בחותמת של המנזר. אלה שלא הביאו בולים מצטערים בקול רם. אחדים מצצים מעבר המוצה, אל תוך הספריה. אחד מצביע על כרך הענק של קודקס טיניתיקוס וצועק: "חברה! הסתכלו על ספר הכיס של ימי הביניים!" אחרים מתבוננים בתעודות יקרות הערך, התלויות על הקיר במסגרות זכוכית: כתב־חסינות ארוך, שני תנ למנזר עלידי מוחמד הנביא. כתב־חסינות התופס חצי קיר, כתוב בצבעים רבגוניים, הוא ניתן עלידי צלאח אדין, משמיד מלכת הצלבנים. גם כתב־חסינות כתוב על טפס מכתבים של הריפובליקה הצרפתית, נמצא באוסף. חתום עליו גנרל בשם בונאפרט. באמצע בערכתו המצרית, תוך התקדמותו לעבר יפו, התפנה המצביא הצרפתי כדי לבקר במנזר שלרגלי הר משה. הוא שהה כאן יומיים.

בערב, לאור מנורות לוקס, מצלם הצלם השמנמן וחייכני, יצחק שוויג, דף אחרי דף של הספרים. במשך היום, היה עסוק עם חברי המשלחת האחרים, בשדה.

★ ★ ★

רוח האלוהים

פרופסורים נסעו. גם המטיילים יחדיו וזרו הביתה. איש מהם לא ישכח את חומות הגרניט של המנזר, את הסלעים הדאומים מסביבו, את הברוש הבודד מול סלע הענק, ואת ההר.

כל אחד יספר על המקום. המטייל מירוי שלם יספר בבית על האלוהים השוכן עדיין במרומי הר הקודש. ד"ר שטנר הגיאולוג יספר על האבנים, מישורו יספר על הנזף המשתרע מפיסגת ההר עד להרי סעודיה מצד אחד ועד להרי היבשת השחורה מצד שני.

כל אחד יספר על משהו. והגשם הראשון ישטוף את השמות הכתובים בגיר לבן על גבי הסלעים האדומים. הוא ישטוף גם את קופסאות הבשר הזרוקות לרגלי הר האלוהים ויפזר אותן במדבר הגדול.

שוב יהיה שקט. ובלילות, יצלצלו פעמור גים. ולמעלה, בראש ההר, תרחף כתמיד רוח צוננת. וקצת יותר למעלה ינצנצו כתמיד כוכבים — הגדולים והנקיים ביותר בעולם.

מערות עתיקות. בואדי פיראן ומוקטה, שם נערך עיקר המחקר, נתגלו מערות עתיקות בסלעי אבן-טיד, וכתבות בשפות שונות סביבן.

"הסעורה האורונה." תמונתו של ליאונרדו דה'וינצ'י מביטה על קבוצת מדענים ישראליים, בראשותו של פרופסור בנימין מזר.